

[Socialministeren.]

(Stensballe) vilde gøre Regnestykket saaledes op, at Kommunerne kun sparede 2 Mill. Kr., vil jeg dog gerne understrege netop det, som det ærede 13de tingvalgte Medlem sagde, at hvis det er rigtigt, har den ærede Ordfører hermed tilkendegivet, at Paastanden om, at en Mængde, navnlig af Venstre ledede, Sognekommuner yder en Socialhjælp, der faktisk ligger langt under det, der er Sociallovens Forudsætninger, maa være rigtig, thi ellers kan den ærede Ordfører ikke for Alvor ville fastholde, at det for Kommunerne kun kan betyde en Lettelse paa 2 Mill. Kr., naar der gennem Arbejdsløshedskasserne udbetales 6,6 Mill. Kr. Jeg tror, den ærede Ordfører her har taget lidt fejl i sine Beregninger. Jeg vil ikke tro paa, at Sognekommunerne skulde være saa langt nede i Ydelse af Socialhjælp, som det heraf skulde fremgaa.

Saa stillede den ærede Ordfører i Udsigt, at hvis man i Stedet for var kommet med et Forslag om Dispensationsret for Kasserne med Hensyn til 26 Ugers Bestemmelsen og Maksimalunderstøttelsesbestemmelsen, vilde han muligt kunne gaa med til en Gennemførelse heraf. Men det er jo ikke tilstrækkeligt, for det, der for mig har været og er det afgørende i mit Syn paa Arbejdsløshedslovgivningen, er, at man skal udbygge den i saa høj Grad, at vi efterhaanden praktisk talt kan holde alle de forsikrede Arbejdere borte fra Socialkontorerne. Jeg hører til dem, der mener, at det moralsk set ikke er opbyggende, naar store Dele af Befolkningen skal være henvist til at søge den Hjælp, de behøver for at kunne eksistere, paa Socialkontorerne. Jeg hører til dem, der gerne vil være med til at trække de flest mulige bort derfra. Jeg tror, at det af mange Grunde vil være rigtigt, at vi efterhaanden faar Støtte ogsaa fra andre Befolkningslag end Arbejderne til en saadan Bevægelse. Det ønsker Flertallet i dette høje Ting altsaa ikke, og det maa vi indtil videre tage til Efterretning. Der vil formentlig, maaske inden saa forfærdelig lang Tid, være sket en saadan Forandring i dette høje Tings Sammensætning, at det bliver lettere at gennemføre en Lov, der gaar i Retning af en fornuftig Udbygning af Arbejdsløshedsforsikringen.

Om de Udtalelser af min Forgænger

som Socialminister, som man stadig pukker paa, vil jeg gerne sige, at de vel har været rigtige paa det Tidspunkt, da Socialreformen blev udarbejdet; men efterhaanden som Tiden gaar og vi oplever, at Arbejdsløsheden faktisk bliver konstant for en meget stor Gruppe af Befolkningen, er der ikke længere Krise i den Forstand, som vi tidligere har kendt Kriseforhold, nemlig som noget forbigaaende, men Krisen er blevet en varig Tilstand, i hvilken Samfundet er ude af Stand til at beskæftige den brugbare Arbejdskraft, der findes her i Landet, og man kan ikke opretholde det Standpunkt, at med den Lov, der blev vedtaget i 1932, skulde der være lagt en Slutsten paa Arbejdsløshedslovgivningen her i Landet. Jeg kan ikke anerkende, at Forholdene i Dag gør et saadant Synspunkt berettiget.

Saa omtalte den ærede Ordfører de 25 000 ledige Pladser ude paa Landet. De Opgivelser, som Statistisk Departement har faaet, hviler imidlertid paa personlige Meddelelser fra de enkelte Arbejdsgivere paa Landet, som over for Sogneraadet har sagt, at de kunde bruge mere Arbejdskraft, end de har i Øjeblikket. Det er ikke i noget Tilfælde kontrolleret, om de paagældendes Opgivelser kunde fastholdes, hvis man stillede dem over for det Tilfælde, at Arbejdskraften stod uden for deres Dør. Jeg har under Valgkampen erfaret af en Mand, der som Sogneraadets medlem har siddet og modtaget Oplysninger af Landboerne — og noget lignende er ogsaa hævdet over for mig fra adskillige Sider paa Vælgermøderne — at han vidste om de Landboere, der paa stod og fik noteret, at de kunde bruge Arbejdskraft, at deres Opgivelser ikke kunde holde Stik, hvis de blev stillet over for at skulle antage denne Arbejdskraft. Jeg skal dog ikke bestride, at der navnlig i visse Egne af Landet kan være Mangel paa Arbejdskraft. Men hvad viser Oplysningerne saa i øvrigt? Netop det, som det ærede 13de tingvalgte Medlem gjorde opmærksom paa, at den Arbejdskraft, man væsentlig ønsker at faa, er den ganske unge. Antallet af dem, der fødes og opdrages ude paa Landet, er imidlertid ret begrænset, og man kan i alt Fald ikke faa flere, end der er. Naar man i en Periode som den, vi nu gennemlever, ude paa Landet i stadig stigende Grad gaar bort fra at anvende den